

Ἄδελφοί μου,

Ἔστωμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Πολλές φορές ἐτέθη ἡ ἐρώτησις, ποῖα ἢ σχέσις τοῦ Ἀνθρώπου μὲ τὸν Ἀρχάγγελον;

Ὡς θεία Μονάς, τόσον, ἕνας Ἀρχάγγελος οἰοσθήποτε τάξεως ἢ συστήματος εἶτε εἶναι ἐκ τῶν Μιχαήλ, τῶν Γαβριήλ, τῶν Οὐριήλ, ἢ ἄλλων τάξεων καὶ ὁ Ἀνθρώπος ὡς θεία Μονάς οὐδεμίᾳ ἢ διαφορᾷ. Ὅμως εἰς τὴν ἔκφρασιν τόσον Μακροκοσμικῶς ὅσον καὶ Μικροκοσμικῶς ὑπάρχει.

Ὁ Πολὺ Ἠγαπημένος τὴν διαφορὰν τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ Ἀσώτου δι' ὅσους μποροῦν νὰ δοῦν αὐτὴν τὴν διαφορὰν.

Ὁ Ἀνθρώπος, οἰοσθήποτε Ἀνθρώπος, εἶναι εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις τοῦ ΚΥΡΙΟΥ, ὡς ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ. Οἰοσθήποτε ἐκ τῶν Ἀρχαγγέλων εἶναι μία ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ, ἔκφρασις ἑνὸς συστήματος μέσα εἰς τὰ σύμπαντα καὶ εἰς τὴν Δημιουργίαν.

Ἐξ κάποιον μάθημα εἴχαμεν ξεχωρίσει τὴν Συνείδησιν ἀπὸ τὴν Αὐτοεπίγνωσιν. Κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς Αὐτοεπίγνώσεως εἶναι ἡ ἔννοια τῆς χωριστικότητος καὶ τῆς ὀντοποίησεως. Ἐστὶ συστήματα τὰ Ἀρχαγγελικὰ δὲν ὑπάρχει αὐτὸ. Ἡ συνείδησις ἢ Ἀρχαγγελικὴ, ὀπισθόηποτε Ἀγιοπνευματικὴ πάντοτε, δὲν ἔχει μέσα τὴν ὀντοποίησιν. Ὅχι διδοί ἕνας Ἄγγελος ὅθεν εἶναι ἀκτινοβολία μιᾶς Θείας Μονάδος ποῦ ἔχει τὴν ὀντοποίησιν, ἀλλά, δὲν τὸ γνωρίζει. Ἐκφράζει τὸν ἑαυτὸν τῆς ἢ Ἀρχαγγελικὴ συνείδησις σ' ἕνα σύστημα μέσα εἰς τὴν Δημιουργίαν. Εἶναι ὡς θὰ ἐλέγαμεν μιὰ καθαρὴ σταγόνα δρόσου ποῦ διέρχεται τὸ φῶς χωρὶς νὰ ὑπάρχη καμμιὰ ἀλλοίωσις. Τὸ φῶς ποῦ διέρχεται εἰς τίποτε δὲν ἀλλάζει.

Ἡ συνείδησις ἑνὸς Ἀρχαγγέλου οἰοσθήποτε συστήματος εἶναι θρῆνα Ἀγιοπνευματικὴ ἔκφρασις ποῦ δὲν τὴν ἐνδιαφέρει ὁ κόσμος τῆς χωριστικότητος, τῆς ὀντοποίησεως, εἶναι πάντοτε μέσα εἰς τὸ σύνολον πλήρης, ἀπολαμβάνει τῆς Θείας Ἀνταρκείας τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, Παναγαθότητος, Πανσοφίας καὶ Παντοδυναμίας.

Μακροκοσμικῶς ἡ πρώτη ἔκφρασις Αὐτοεπίγνώσεως ποῦ δίδει τὸ χαρακτηριστικὸν μιᾶς κάποιας διαφορᾶς ἀπὸ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ χωρὶς ὡστόσο νὰ χάνη αὐτὴ ἡ Ἀπόλυτος Αὐτοεπίγνωσις τὴν Κυριότητα εἶναι ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ, ὁ δημιουργὸς τῶν Συμπάντων, Μακροκοσμικῶς. Καὶ ὡστόσο διὰ τὰ ἔργα μέσα εἰς τὰ σύμπαντα, ἀπαραίτητη ὡς Παντοδυναμία εἶναι ἡ Ἀγιοπνευματικὴ ἔκφρασις, ὅλα τὰ συστήματα τῶν Ἀρχαγγέλων, αἱ προεκτάσεις των ὡς Ἄγγελοι καὶ ὅσα θὰ γνωρίζετε μέσα εἰς τὴν Δημιουργίαν ἀργότερα.

Ὅστε, ἡ Αὐτοεπίγνωσις περιλαμβάνει τὴν Συνείδησιν, Μακροκοσμικῶς.

Ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ ΥἱΟΥ τὸ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ;

Μακροκοσμικῶς μέσα εἰς τὸ ὁμοούσιον τῷ ΠΑΤΡΙ ἔκπορεύεται.

Τώρα, ἀπὸ τὴν προσωπικότητα, τὴν πληρεστάτην ἐκείνην τοποχρονικὴν προσωπικότητα τοῦ ΙΗΣΟΥ, ὑπῆρξεν ἐποχὴ ποῦ δὲν ἔκπορευόταν ἀπὸλυτα τὸ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, ἀργότερα ὅμως καὶ ὁ ΙΗΣΟΥΣ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ δίδῃ τὸ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ καὶ τὴν μετέδωκεν καὶ εἰς τοὺς μαθητὰς ΤΟΥ.

Ἐχομεν ὁμιλήσει Μακροκοσμικῶς. Μικροκοσμικῶς, ὁ Ἀνθρώπος οἰοσθήποτε Ἀνθρώπος προέκτασις τῆς Θείας Μονάδος ἑαυτοῦ τοῦ ἀρχίζει νὰ ἐκφράζη ἢ ἀκτινοβολία αὐτὴ τὸν ἑαυτὸν τῆς σάν Αὐτοεπίγνωσιν, ὑποσυνείδητον κατ' ἀρχὴν, προικισμένην μὲ τὴν Θείαν Συνείδησιν. Κτίζεται ἡ Αὐτοεπίγνωσις προσωπικότητος ἀπὸ τὴν Οὐσίαν τῆς Συνείδησεως, Ἀγιοπνευματικῆς καταστάσεως. Ἀναπτύσσεται ἡ Αὐτοεπίγνωσις εἰς τὴν Αὐτοεπίγνωσιν τῆς Μονίμου προσωπικότητος Αὐτοεπίγνώσεως ποῦ πλέον, παρ' ὅλον ποῦ διατηρεῖ τὴν Θείαν Ἀγιοπνευματικὴν Συνείδησιν, ἐντοῦτοις ἐκφράζει τὸν ἑαυτὸν τῆς πλέον σάν μιᾶν ξεχωριστὴν μέσα εἰς τὸν κόσμον τῆς Χωριστικότητος, σάν μιὰ ξεχωριστὴ τοποχρονικὴ Αὐτοεπίγνωσις. Ὁμιλῶ γιὰ τὴν Μόνιμη προσωπικότητα Αὐτοεπίγνωσιν πέραν ὀνόματος ἐθνικότητος, πέραν μικροτήτων, ἐπηρεασμῶν γοητειῶν. Ἀργότερα θὰ μιλήσωμεν πρὸς πολὺ γιὰ τὴν προσωπικότητα Αὐτοεπίγνωσιν τοῦ συνήθους Ἀνθρώπου. Ἀναπτύσσει δὲ ἡ Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσιν τὴν λεγομένην Ἐπὲρ Συνείδητον Αὐτοεπίγνωσιν.

Τώρα είναι η πρώτη φορά που θα μιλήσωμεν διά τήν Ὑπερσυνειδήτων Αὐτοεπίγνωσιν ὡς θα τήν γνωρίσετε εἰς τό μέλλον, καί ποῖα ἡ σχέση τῆς μέ τήν Ἀγιοπνευματικῆν Συνειδήσιν.

Ἄν ἐκμηδενίζοταν ἡ προσωπικότης ὡς ἐγώ, - εἶμαι, - ἐγώ, θα λέγαμε ὅτι ἡ Αὐτοεπίγνωσις ἐκμηδενίζεται καί χάνεται μέσα στήν κοσμικήν συνειδήσιν. Αὐτό δέν συμβαίνει. Ὄταν ὁ Ἄνθρωπος ἀποκτήσῃ τήν Ψυχῆ Αὐτοεπίγνωσιν ὑπερσυνειδήτων τήν ὅποιαν θα περιγράψω, μπορεῖ νά ἀπλώσῃ σ' ἕναν μέγαν χῶρον καί νά περικλεεῖ μέσα του πόλεις, χωριά, καί νά γνωρίζῃ ὅτι λαμβάνουν χώραν, ὄχι μόνον εἰς τοὺς Ἄνθρώπους, τοὺς συνανθρώπους του, ἀλλά καί σέ κάθε ἄλλην ἔκφρασιν ζωῆς εἰς τόν χῶρον πού καλύπτει καί περικλεεῖ μέσα του. Ὅσοσον παρ' ὄλον πού γνωρίζει μέ τόν γνωστόν τρόπον, ἐγώ γνωρίζω αὐτά ἡ ἐκεῖνα καί μέ τέσ νέες του δυνάμεις, ἐνοσιασθησίας καί συντονισμοῦ, ἐντούτοις χάνει τό ὄνομά του, τήν ἐθνικότητά του καί πολλά ἀπό ὅσα δίδει ὁ κόσμος τῆς χωριστικότητος, ὡστόσο, ὡς Αὐτοεπίγνωσις δέν εἶναι λιγώτερο Αὐτοεπίγνωσις ἀπό ὅτι ἦτο προηγουμένως.

Ὅστε, ἡ Αὐτοεπίγνωσις εἰς τό ἐλάχιστον καί εἰς τό μέγιστον. Ἡ Αὐτοεπίγνωσις ἡ ὅποια ἐκφράζει ἑαυτήν μέσα σ' ἕνα παχυλόν ὑλικόν σῶμα μέ τήν Αὐτοεπίγνωσιν πού μπορεῖ νά περικλεεῖ ἕνα Ἡλιακόν σύστημα, ποιοτικῶς εἰς τίποτε δέν διαφέρει. Ὁ Ἄνθρωπος πού θα ἀποκτήσῃ καί θα ἐκφράσῃ τήν Ὑπερσυνειδήτων Αὐτοεπίγνωσιν τῶν ἑαυτοῦ του Ψυχῆς Αὐτοεπίγνώσεως, εἶναι αὐτός πού εἶναι, οὔτε μικρότερος οὔτε μεγαλύτερος. Ὅστε εἶναι ζήτημα ἰκανότητων καί τρόπου λήψεως. ἐντυπώσεων, ἐρμηνεύσεως τῶν ἐντυπώσεων; Ὅχι, δίδει τώρα στήν ὑπερσυνειδήτων Αὐτοεπίγνωσιν τήν γνώσιν τήν ἀντικαθιστᾶ ἡ Σοφία.

Εἰκῶν καί ὁμοίωσις τοῦ ΚΥΡΙΟΥ εἶναι ὁ Ἄνθρωπος. Ὁ Ἄνθρωπος σάν ὑλικόν σῶμα σάν Ψυχῆ Αὐτοεπίγνώσεως, σάν Μόνην ἢ προσωρινήν προσωπικότης Αὐτοεπίγνώσεως σέ κάθε ἔκφρασιν του ὁ Ἄνθρωπος εἶναι εἰκῶν καί ὁμοίωσις τοῦ ΚΥΡΙΟΥ.

Νά κἀμμεν τώρα τήν σύγκρισιν στήν παχυλῆ ὕλη. Μικροκοσμικῶς ὁ Ἄνθρωπος εἶναι, ὑποσυνειδήτως κατ' ἀρχήν καί ἀργότερα ἐνσυνειδήτᾳ, θα εἶναι, ὁ κύριος ἐνός ὑλικῆς σῶματος, συστήματος ἀτόμων καί κυττάρων. Εἰς τί διαφέρει ὁ Ἄνθρωπος ὑλικός ὀργανισμός ἀπό τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι τήν ἔκφρασιν μέσα στήν παχυλῆ ὕλην; Ἐκφράσις μέσα στήν παχυλῆ ὕλην Μακροκοσμικῶς τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, εἶναι, νά εἶναι μέσα στόν ΕΛΥΤΟ ΤΟΥ. Ἀπόλυτη Αὐτοεπίγνωσις Λογοῦ, τᾶ ὑλικά, Ψυχικά, Νῆτικᾶ καί Νοητᾶ Σύμπαντα.

Εἰς τόν Ἄνθρωπον, ἄτομα, κύτταρα, ὅργανα τοῦ ὑλικῆς σῶματος, καί στό ὑλικόν ἀκόμα μέρος, παχυλόν ὑλικόν μέρος, ὁ Ἄνθρωπος σῶμα εἶναι εἰκῶν καί ὁμοίωσις τοῦ παχυλοῦ ὑλικῆς Σύμπαντος. Αὐτό εἶναι πού τόν κἀμνει νά διαφέρει ἀπό τοὺς Ἀρχαγγέλους. Ἐκεῖνοι εἶναι, συστήματα συνειδήσεως, ὄχι Αὐτοεπίγνώσεως. Νά εἴπωμεν ὅτι ἀπ' αὐτῆν τήν σκοπίαν ἡ θέσις τοῦ Ἄνθρώπου καί κατά τήν οὕτω λεγομένην πτωσίν εἶναι καλύτερα; Εἶναι σέ καλύτερην μοῖραν ὁ Ἄστωτος ἔστω καί εἰς τήν ἐξορίαν του ἀπό τόν ἀδελφόν πού δέν ἔχει ἐγκαταλείψει τόν ΠΑΤΕΡᾶ;

Θά ἔλεγα, ναί, ἀπό τήν Ἀνθρωπίνην πλευράν.

Μετά, εἰς τοὺς Ψυχικούς καί Νοητικούς κόσμους, ὁ Ἄνθρωπος ἐκφράζει τόν ἑαυτόν του σάν συναίσθημα καί ἀτομικοποιημένην σκέψιν, συγκεκριμένην σκέψιν καί προεκτείνει στοιχειακά, ἐπιθυμιῶν σκέψεων ἢ σκέψεων ἐπιθυμιῶν, κατά βούλησιν, προσέξετε τήν φράσιν.

Οἱ Ἀρχάγγελοι, οἰσθήποτε Ἀρχάγγελος, οἰσθήποτε τάξεως ἢ συστήματος, προεκτείνει καί αὐτός τέτοια θα ἔλεγα στοιχειακά, τοὺς Ἀγγέλους δὶά νά κτίσουν μέσα εἰς τήν δημιουργίαν μορφές ἐνσυνειδήτου ζωῆς. Ὅμως, ὄχι κατά βούλησιν ἀλλά κατά θεϊαν οἰκονομίαν. Οἱ Μιχαήλ, οἱ Γαβριήλ, οἱ Οὐριήλ καί ἄλλες τάξεις Ἀρχαγγέλων δέν ἔχουν οὔτε τήν δυνατοτητα οὔτε τήν ἰκανότητα νά ἀμαρτήσουν, δηλαδή, νά διασαλεύσουν τοὺς Νόμους αἰτίως τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι. Ἀμαρτία εἰς τήν παρούσαν ὁμιλίαν μου θα πῆ διασαλεύσεως Νόμων.

Ὁ Ἄνθρωπος ἔχει τήν δικήν του βούλησιν πού μπορεῖ νά εἶναι καί ἀντίθετος τῆς θεϊαῆς βουλήσεως. Ὅπως ὅποτε, οἱ θεῖοι Νόμοι μπορεῖ νά διασαλευθοῦν

προσωρινά μέσα στους κόσμους τῶν φαινομένων, ποτέ μέσα εἰς τοὺς κόσμους τῶν Λίτιων, Νόμων, καὶ ὅλοι οἱ διασαλευθέντες Νόμοι, μέσα στὰ φαινόμενα τείνουν νὰ ἔλθουν καὶ πάλιν μέσα εἰς τὴν Θεῖαν Ἀρμονίαν καὶ Ἰσορροπίαν. Ὁ Ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ποῦ μπορεῖ νὰ κἀμῃ αὐτὴν τὴν διασάλευσιν καὶ νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας, πολὺ γνωστῆς γύρω σας, μέσα στὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς ποῦ ὀνομάζομεν Ἄνθρωπον συνήθη Ἄνθρωπον.

Ἀκόμη καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ Ἄνθρωπος ὑπερτερεῖ.

Εἰς τὴν Θέωσιν; Βλέπομεν τὸν ἄσωτον ποῦ ἐπιστρέφει εἰς τὰ ἴδια. Καὶ εἰς τὴν περιγραφὴν ὁ Πολὺ Ἠγαπημένος τοῦ δίδει μίαν θέσιν καὶ προνόμια ποῦ τὸν ἀδελφόν του κἀνουν ποῦ ποτέ δὲν ἐγκατέλειπε τὸν ΠΑΤΕΡΑ, νὰ αἰσθανθῇ τὴν θέσιν του πρὸ μειονεκτικῆν καὶ νὰ παραπονήται.

Εἰς τὴν Θέωσιν, εἰς τὴν ἐπιστροφὴν θὰ ἔλεγα, ὁ Ἄνθρωπος μέσα στὴν ὄντοποίησίν του γνωρίζει, βούλεται, ἐκφράζει τὸν ἑαυτὸν του κατὰ βούλησιν ὅλα τὰ Σύνπαντα, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ποῦ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, ἐκφράζει τὸν Εἶναι ΤΟΥ Μακροκοσμικῶς.

Ὁ Ἄνθρωπος, εἶπα εἶναι, εἰκῶν καὶ ὁμοίωσις τοῦ ΚΥΡΙΟΥ του. Καὶ εἰκῶν καὶ ὁμοίωσις, κάτι ποῦ τείνει νὰ ὁμοιωθῇ.

Ὁ Ἀρχάγγελος, εἶναι προέκτασις. Οὔτε εἰκῶν εἶναι οὔτε ὁμοίωσις.

Τώρα εἰς τὴν Θέωσιν, εἰσερχόμεθα μέσα εἰς τὴν Θεῖαν Μονάδα ἑαυτὸν μας, καὶ ὅπως ἔχομεν περὶ μία Θεῖα Μονάς μπορεῖ νὰ προεκτείνῃ χιλιάδες ἀκτινοβολίες ποῦ στὴν ἐπιστροφὴν των ὀντοποιοῦνται καὶ μᾶς δίδει τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς πολλαπλότητος τῆς Θεῖας Μονάδας, ὅπως θὰ δοῦμεν τὴν Πολλαπλότητα μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι. Μία τέτοια ὀντοποιηθεῖσα προέκτασις, μπορεῖ νὰ προεκταθῇ καὶ σὰν ἁγιοπνευματικὴ Συνείδησις καὶ σὰν Ἀρχάγγελος, δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸν Θεωθέντα περιορισμοί, προσέξτε τὸ σημεῖον αὐτὸ, καὶ γνωρίζει. Ὅταν προεκταθῇ ἕνας Θεωθεὶς σὲ οὐοῖονδήποτε Ἀρχαγγελικὸν σύστημα δὲν εἶναι ἕνας Μιχαήλ, ἕνας Γαβριήλ, ἢ οἰοσθήτε ἄλλος τῶν Ἀρχαγγέλων, ἀλλὰ ἐκφράζει τὸν ἑαυτὸν του σὰν ἕναν Μιχαήλ, Γαβριήλ κλπ., προικισμένος πλέον μὲ τὴν Αὐτοεπίγνωσιν. Δὲν ὑπάρχουν μέσα στὰ Σύνπαντα, τίποτε, ἀπολύτως τίποτε πέραν τῶν ἱκανοτήτων καὶ δυνατοτήτων τοῦ Θεωθέντος.

Νὰ τὸ θεῶ διαφορετικῶς. Ἐὰν τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ καὶ ὁ Θεωθεὶς μπορεῖ νὰ πῇ Ἐγὼ καὶ ὁ ΠΑΤΗΡ ἓν ἑσμέν, χωρὶς νὰ χάνῃ τὸν ἑαυτὸν του, ἐγὼ. Ἄν θεωσῶμεν τὴν ἐρώτησιν σ' ἕναν Ἀρχάγγελο. Τί εἶσαι; Δὲν ὑπάρχει τὸ, Ἐγὼ. Εἶμαι ὁ ΘΕΟΣ. Στὸν Ἄνθρωπον αὐτὸ ἰσοδυναμεῖ μὲ βλασφημίαν ὅταν εὐρίσκεται εἰς τὰ χαμηλότερα πεδία ἐκφράσεως τῆς ζωῆς. Δι' ἕναν Ἀρχάγγελο σ' ὅλα τὰ Βιολογία τῆς ζωῆς εἶναι πραγματικῶς. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ΘΕΟΣ. Μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνας Μιχαήλ, ἕνας Γαβριήλ, οἰοσθήτε τῶν Ἀρχαγγέλων, δὲν ἔχει χρωματισθῇ, δὲν ἔχει ὀντοποιηθῇ, δὲν ἔχει Αὐτοεπίγνωσιν.

Θὰ δῆτε, ἂν διαβάσετε τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, ὅσες φορές ἕνας Ἀρχάγγελος ἔχει παρουσιασθῇ στοὺς Ἀνθρώπους ὀνομάζει τὸν ἑαυτὸν του, τὸν ΘΕΟΝ.

Τώρα ἔχομεν θέσει ἐπακριβῶς τὴν θέσιν μας μέσα εἰς τὰ Σύνπαντα καὶ ἔχομεν περιγράψει τὸν Μικρόκοσμον καὶ τὸν Μακροκοσμον καὶ ἔχομεν σκιαγραφήσει τὰ δικαιώματα τὰ Ἀνθρώπινα σ' ὅλα τὰ στάδια τῆς ἐκφράσεώς μας, ἀπὸ τὸ κατώτατο σημεῖον τοῦ κοινοῦ Ἀνθρώπου μέχρι τῶν Πνευμάτων τῶν τετελειωμένων.

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ,

Ἐρώτησις: Μία Θεῖα Μονάς μπορεῖ ταυτοχρόνως νὰ προεκτείνῃ Ἀρχάγγελο καὶ Αὐτοεπίγνωσιν;

Διδάσκαλος: Ὅπωςδήποτε. Ἐχω περὶ ὅτι, δὲν ὑπάρχουν περιορισμοί εἰς τὸν Θεωθέντα.

Ἐρώτησις: Προτοῦ ἀκόμα προεκταθῇ διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου, ἐνδῶ ταυτοχρόνως μπορεῖ νὰ προεκταθῇ μέσον τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου μὴ Αὐτοεπίγνωσις τῆς Ἰδέας

Θείας Μονάδος καί μία ἄλλη συνείδησις νά προεκταθῆ εἰς Ἀρχαγγελικὴν Τάξιν;

Διδάσκαλος: Ἐχω γνωρίζσει προεκτίσεις Ἀρχαγγελικὰς μιᾶς Θείας Μονάδος καί Ἀνθρωπίνας ταυτοχρόνως. Τί εἶναι περίπου ὁ Διδάσκαλος. Μία Θεία Μονάδα μπορεῖ νά προεκτείνῃ καί Ἀνθρώπους καί Ἀρχαγγέλους. Ἄλλη μόνον συστήματα Ἀρχαγγελικά, δέν ἔχουν γνωρίζσει ὁπωσδήποτε καμμιά Θεία Μονάδα πού νά μὴ ἔχη προεκτείνῃ πολλές καταστάσεις, καί αὐτές οἱ Θεῖες Μονάδες πού προεκτείνουν μόνον Ἀρχαγγελικὰς θά ἔλεγα τάξεις εἶναι ἡ δὲ στές χίλιες, συμβαίνει ὅμως καί αὐτά.

Ἐρώτησις: Οἱ Ἀρχάγγελοι οἱ ὁποῖοι διέπουν τὴν Δημιουργίαν δέν ἀντιλαμβάνονται τές ἐνέργειες τοῦ Ἀνθρώπου εἰς τοὺς διαφόρους κόσμους πού νά μπορέσουν καί οἱ ἴδιοι, ἐάν προσηλωθοῦν εἰς τὸν Ἀνθρώπον νά πάρουν κάποιαν ἐμπειρίαν Ἀνθρωπίνην.

Διδάσκαλος: Ναι. Οἱ τελειωθέντες Ἀρχάγγελοι διὰ τοῦ ἔργου των μποροῦν νά ἀντιληφθοῦν τοῦ ἑαυτοῦ των Θείας Μονάδος προεκτίσεις Ἀνθρωπίνας, ὅμως τές ἱκανότητές των τές ἐμπειρίες τῶν Ἀνθρώπων δέν εἶναι δυνατόν νά τές γνωρίζουν, ἐκτός ἂν ἀντιλήθουν αὐτὴν τὴν ἐμπειρίαν ἀπὸ τὸν Ἐνώτατον Ἐαυτὸν τὴν Θεϊαν-Μονάδα.

Ἐρώτησις: Μποροῦν φυσικά νά βλέπουν οἱ Ἀρχάγγελοι τές πράξεις τῶν Ἀνθρώπων ἀλλὰ δέν μποροῦν νά τές αἰσθανθοῦν ὅπως τές αἰσθάνεται ἡ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις. Βλέπουν τές Ἀυτοεπίγνωσεις νά κινοῦνται μέσα στὴν ἕλην, ἀλλὰ δέν μποροῦν ἀσφαλῶς οἱ ἴδιοι νά ἀντιληφθοῦν ἐκεῖνο ποῦ ἀντιλαμβάνεται ὁ Ἀνθρώπος Ἀυτοεπίγνωσις.

Διδάσκαλος: Νά τὸ περιγράψωμεν καλύτερα. Ὅπωςδήποτε ἕνας Ἀρχάγγελος πού συνοδεύει στὴν καθόδον τὸν Ἀνθρώπον Πνεῦμα Ἀυτοεπίγνωσιν, ὁ φύλαξ Ἄγγελος, γνωρίζει τὰ πάντα πού γνωρίζει ἕνας Ἀνθρώπος. Ἄλλο τὶ πάντα γνωρίζει. Ἀλλὰ, εἶναι μέσα εἰς τὴν προέκτασιν Ἀυτοεπίγνωσιν μιᾶς προσωπικότητος σὴν συνείδησις. Τὸ ὅτι γνωρίζει τὰ πάντα, εἶναι διότι, σέ μίαν στιγμὴν δεδομένην ἐλέγχει τὰς πράξεις τῆς προσωπικότητος Ἀυτοεπίγνωσεως, κάμνει τὸν ἄνθρωπον νά παραλληλίσῃ τές πράξεις του μὲ τὸν Θεῖον Νόμον καί νά δημιουργηθῆ τὸ φαινόμενον πού λέγομεν τύψεις τοῦ συνείδωτος. Ἐπομένως γνωρίζει. Ὅμως, τί εἶναι ἡ ἁμαρτία, σὴν ἁμαρτία; Τί εἶναι κακία, σὴν κακία; Τί εἶναι φθόνος καί ζηλοτυπία δέν γνωρίζει ἐμπειρικῶς. Γνωρίζει θεωρητικῶς.

Στὸ μέλλον θά κάμωμεν τὴν μελέτην μας πρὸ λεπτομερεῆ ὅταν θ' ἀρχίσωμεν τὴν ἐνδοσκόπησιν, καί ὅταν θά ἀρχίσωμεν νά γνωρίζωμεν τὸν ἑαυτὸν μας διπλῶς.

Ἐστέουσιν, ἕνα, σὴν τοῦ φύλακος Ἄγγελου τὴν συνείδησιν καί τοῦ ἑαυτοῦ μας Ἀυτοεπίγνωσεως τὴν ὑπόστασιν.

"Ἐστῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙῶ πάντοτε".